



Akit szeret az Úr, azt megfenyíti

„Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” (Zsid 12:5-6)

Akik a „Vendég a háznál” jellegű rádióműsorokon tanultak gyermeket nevelni, azoknak bizonyára rettenetes olvasni a Zsidókhoz írt levél sorait. Mintha nem is ebben a világban hangzanék el. Milyen ósdi szülő-gyermek viszonyt tükröz!... Milyen túlhaladott nevelési szisztémát képvisel! Egyáltalán lehetséges, hogy az az Isten, aki jóságos, szerető, megbocsátani kész és áldásokat osztogató, az egyszersmind ne legyen elnéző Isten is?!

Isten oltó-kése

Pénzt, egészséget és sikert
Másoknak, Uram, többet adtál.
Nem kezdek érte mégse pert
És nem mondom, hogy adósom maradtál.

Nem én vagyok az első mostohád;
Bordáim közt próbáid éles kését
Megáldom s mosolygom az ostobák
Dühödjtáját és hiú mellverését.

Tudom és érzem, hogy szeretsz:
Próbáid áldott oltó-kése bennem
Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,
Új szépséget teremni sebez engem.

Összeszorítom ajkam, ha nehéz
A kín, mert tudom, tied az én harcom,
És győztes távolokba néz
Könnyekkel szépült, orcád-fényű arcom.

Toth Árpád

Gomba módra szaporodnak a különböző könyvek és irományok, amelyek egytől egyig azt tanácsolják, hogy a szülő ne nyúljon a fenyítés eszközhöz, mert az már-már bűncselekmény a gyermek harmatos lelkivilága ellen. Ezzel szemben a Zsidókhoz írt levél írója még azt is hozzáteszi:

„Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fáttyak vagytok, nem pedig fiak.”

Kísérletező kedvű teremtmények vagyunk mi, hívők és nem hívők egyaránt. Szívesen próbálgatjuk saját korlátainkat túllépni, s egyúttal mérlegre tenni Isten türelmét. Bármilyen fájdalmas, de be kell ismernünk, hogy sokszor nem számolunk a következményekkel, s ez nagy lelki törésekkel járhat nem csupán a saját, de sokszor tucatnyi más ember életében is.

Nem az különböztet meg minket a világtól, hogy a világi embernek vannak kísértései és bukásai, nekünk viszont nincsenek, hanem az Istenhez való viszonyunkban van döntő különbség.

Talán a legjobb példa Dávid. Már király volt, amikor elhatározta, hogy templomot épít az Úrnak. Ám az Úr másként látta ezt, és Dávidnak ezt mondta:

„Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölemlerem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárdá teszem az ő királyságát. Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre. Atyja leszek, és ő a fiam lesz. Ha bűnt követ el, megfenyítem férfihoz illő bottal és embereknek kijáró csapásokkal. De nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam Saultól, akit eltávolítottam előled.”

S Isten be is tartotta ezeket az ígéreteit. A hűségre vonatkozóan is, de a bottal való fenyítésre vonatkozóan is. Sőt nem csak Dávid utódait részesítette az Úr ebben a megtiszteltetésben, hanem magát a kiválasztott királyt is. Saját bőrén kellett megtanulnia Dávidnak a Betsabé féle bukássorozat után, hogy mit is jelent Isten kezében a férfihoz illő bot...

Persze felhígult gondolkodású, a limonádé-evangelizációkat kedvelő keresztyénységünknek szinte érthetetlen, ha azt hallja: Isten, ha kell, megfenyít, mint apa a gyermekét.

Érthetetlen, és pedig azért, mert a fenyítés a társadalmi esz-köztárból is hiányzik. Ki kellene már mondani végre, hogy a fenyítés nélkül felnövő generációk minden emberi közösség sírásói! Sem az erkölcsi normákat, sem emberi, lelkiismereti kérdéseket, sem józólést, de az alapvető viselkedés szabályait sem lehet megtanítani a feddés és a fenyítés kiiktatásával.

Hívó családok teszik magukévá a nagy alapossággal megírt lélektani kutylományokat, miközben a Biblia tanítását ezen a téren (is) semmibe veszik. Társadalmi közmegegyezés tárgyává válik a nevelés eszközeiről való következetes lemondás, mert hát szegény gyermek akkor nő szép nagyra, mint a dudva, ha senki nem kapálgat körülötte... Értelemszerűen az eredmény valami elképesztő káosz lesz, de akkor már más hangot illik megütni. Olyankor zokogni kell: „én nem tudom, hogy mitől lett ilyen ez a gyerek, pedig mindent megkaptott tőlünk, és hát mégis, nahát, nahát, de ugye a mai világban, sajnos, így van ez...”

Isten módszere más. Ő az egyetlen, aki elmondhatja, hogy mindent megad gyermekeinek, és ráadásul pont úgy és akkor, amikor szükség van rá. Az ilyen siránczó szülők – úgy mondom ezt, mint aki három gyermeket nevel, és sokszor imádkozik azért, szinte sírva, hogy adjon az Úr most bölcsességet, mert nem akarok később okoskodni... – talán csak azt felejtik el, hogy a mindent megkapás nem egyenlő azzal, hogy nevelést is kapott az a gyerek. Például megfelelő időben, megfelelő tanítást, a tanításban következetességet. A tanulás hiányosságait pótlendő figyelmeztetéseket és feddést, sőt ha kell, a fenyítés megfelelő fokozatait: soha nem többet, de nem is kevesebbet a szükséges mértéknél!

Azt hiszem, ez is Isten pedagógiai módszerének nagy titkai közé tartozik, hogy mindig pont olyan a feddés, vagy fenyítés mértéke, amely szükségesnek látszik ahhoz, hogy elérje bennünk a kívánt engedelmességet. Nekem ez nehéz. Nehéz megtalálni a hangsúlyt, a megfelelő hangerőt, a megfelelő nyomatókat (Folytatás a 319. oldalon)

Búcsú Teréz anyától

Egymillió ember vett részt szeptember 13-án a nyolc nappal korábban elhunyt kalkuttai Teréz anya temetésén. A televízió hatórás adásban közvetítette a „Szegények Angyalának” utolsó földi útját.

India állami temetésben részesítette a rendalapító szerzetesnőt. Az ő szeretett kalkuttai szegényei és betegek kívül rekedtek a temetési szertartás színhelyéről, a 14 milliós város egyik stadionjából, ahol államfők, királyi családok, diplomaták, vallási vezetők képviselték a világ országait és a különböző egyházakat.

A Szeretet Misszionáriusainak anyázától, a Szent Tamás-templomból indult a temetési menet, ahol a korábbi napokban sok százezren vettek búcsút Teréz anyától. Holttestét arra az ágyútalpra helyezték, amelyet India kiemelkedő személyiségei, Gandhi és Nehru temetésekor használtak. Kalkutta utcáin hatalmas tömeg állt sorfalat. Éhezők, leprások, földönfutók. Azok, akikért legtöbbet éppen Teréz anya tett a világban.

A szertartást a pápa személyes képviselője, Angelo Sodano bíboros államtitkár végezte. A katolikus liturgia után buddhista, muzulmán, hindu és anglikán egyházi vezetők is búcsút vettek kcrunk mindenki által legszívesebben szemlélésétől.

Az indiai hatóságok – rendezavarástól tartva – valóságos hadsereget vezényeltek ki a város utcáira. Az óvintézkedés szükségletének bizonyult: a megrendülés példás fegyellemmel párosult városzeret. A világ gyászának nagyságát jelzi az is, hogy 4000 oldalt tettek ki az interneten érkezett részvétnyilvánítások.

Talán sohasem ült még ilyen hosszan a televízió képernyője előtt II. János Pál pápa – szövegírója szerint elejétől végéig figyelemmel követte az eseményeket, amelyeket az olasz állami televízió közép-európai idő szerint hajnali fél hatkor kezdett sugározni. Így fül- és szemtanúja lehetett saját gondolatai elhangzásának, Sodano bíboros homíliájában (bibliamagyarázatában): „Öszentsége, aki nagyon közelről ismerte Teréz anyát, azt szeretné, ha ez a temetési szertartás egy nagy hálaadó imádság lenne, amelyben megköszönjük Isten kegyelmét, hogy ezt az asszonyt az egyháznak és a világnak ajánlódta. Teréz anya élete nem csupán humanitárius vállalkozás volt, hanem a bibliai hit megtestesülése.”

„Az egész egyház köszönettel tartozik neked, Teréz anya, egyedülálló példamutatásodért – folytatta a bíboros államtitkár –, és megígéri, hogy örökséged öröke és életműved folytatója lesz. Öszentsége II. János Pál pápa nevében veszek végső búcsút tőled, az ő nevében mondom neked köszönetet mindazért, amit a világ szegényeiért tettél.” (Új Ember 1997/38)

Ülésezett az Egyházak Világtanácsa

Az Egyházak Világtanácsa (EVT) szeptember 10-19-ig tartotta rendes évi főtanácsulását Genfben. A világ minden tájáról 117 hivatalos delegátus érkezett, köztük 3 magyar (kettő Magyarországról, egy Erdélyből). Összesen 74 tanácsadó-szakértő segítette a munkát. Megfigyelőként 26 egyházi szervezet képviselői voltak jelen. A hivatalos delegátusok között 6, a megfigyelők között 2 baptista szövetség küldöttei dolgoztak, míg a legmagasabb vezető testületben 3 baptista van, köztük Daniel E. Weis, az American Baptist Churches főtitkára, John Briggs, Nagy-Britanniai Baptista Szövetség főtitkára és Dr. Tyrone Pitts, a Progresszív Nemzeti Baptista Szövetség elnöke.

Különösen fontos volt a tanácskozás néhány szempontból:

1. 1998-ban ünnepli az Egyházak Világtanácsa megalakulásának 50. évfordulóját. Az Amsterdamból indult mozgalom világszervezetté lett. Természetesen egy világszervezet is lehet fontos, azonban ha elveszíti mozgalmi jellegét, ha megszűnik vagy lényegtelené válik a tagegyházak és a tanács „oda-vissza” kapcsolata, legalább is válságba kerül.

2. Évek óta tart egyfajta önértékelés, miközben – főleg az evangéliumi irányvonal képviselői, köztük a baptisták – sürgetik a koncepció váltást. Mi, baptista küldöttek egyetértünk abban, hogy hatni csak akkor lehet, ha jelen vagyunk. Közös beszélgetéseik során mindig megerősödött bennünk ez a vélemény.

Ezen a helyen nem kívánok a részletekkel foglalkozni – a Teológiai Szemle visszatér a témára – csupán néhány reflexióra utalok.

Két teljes napot töltöttünk azzal, hogy 4 szekcióban a jövőről beszéljünk. Számos iratot vitattunk meg. Igen komoly kritikával illették a küldöttek ezeket a dokumentumokat. Néhányat idézek. A svájci evangéliumi egyházak püspöke elmondta, hogy tízszer is elolvasta azt az alapidokumentumot, amely az EVT jövőjével, a koncepció-váltással foglalkozik, de most sem érti. Sok évi aktív résztvevője a

főtanácsuléseknek, de még nem tudta megtanulni az EVT „speciális” nyelvét.

Ezt kiegészítendő az egyik delegátus a következőt mondta: Nos, az én anyanyelvem az angol, én is többször elolvastam a dokumentumot, aztán letettem, mert fejfájást kaptam...

Egy másik delegátus arról beszélt, hogy a tagegyházak nem érzik magukénak a világtanácsot. Ha nem tudunk ezen változtatni, az egész szervezet a feledés homályába merül.

3. Mi legyen az EVT?

Erre a kérdésre senki sem tud pontosan válaszolni, de azt számos küldött megfogalmazta, hogy kevés egységről, közösségről, közös felelősségről és egyebekről szólni, ha pl. a jövő feladatait meghatározni szándékozó iratban egyetlen egyszer sem fordul elő az a szó, hogy szeretet!

Nem célokról vagy épp álmokról kellene tárgyalni, hanem arról, hogy mit bízott ránk Isten?! Milyen ajándékaink vannak Tőle egymás felé és a világ felé?!

Mivel a tagegyházak többnyire a legmagasabb szinten képviseltetik magukat a főtanácsban, és mivel a pátriárkák, püspökök, egyház-elnökök egyaránt úgy látják, hogy csak mint szolgáló szervezetnek van értelme és jövője az Egyházak Világtanácsának, úgy gondolom, hogy a szervezet rákényszerül a változtatásra.

Az 50. jubileumi kongresszuson, amelyet 1998-ban a zimbabwei Harareben rendeznek, remélhetőleg kialakul a konszenzus, és akkor tudunk majd válaszolni az EVT egyik legújabb kiadványának cím-kérdésére: Quo Vadis WCC, azaz: „Merre tartasz (hová mész) Egyházak Világtanácsa?” Ez a válasz vízváltó lesz abból a szempontból is, hogy csatlakoznak-e új egyházak a világtanácsához, illetve, hogy kimaradnak-e belőle olyanok, amelyek jelenleg tagjai.

(Az Egyházak Világtanácsa a kinttartózkodást, a Magyar Egyházak Ökumenikus Tanácsa az utazás költségeit fedezte.)

Dr. Almási Mihály
szövetségi elnök

Részvétnyilvánítás

Az Európai Baptista Szövetség (EBF) albán bizottsága Tiranában találkozáva azonnali részvétnyilvánítást küldött Rrok Mirditának, az albán római katolikus egyház érsekének, miután nyilvánosságra hozták Kalkuttai Teréz anya halálát.

„Tudjuk, hogy Teréz anya az Úrral van, akit olyan mélyen szeretett Megváltójaként, és akinek nevében a szegények legszegényebbeit szolgálta. Teréz anya a remény és a szeretet élő példája volt... Isten áldja emlékét, különösen az albán emberek szívében, hogy bátorágót és szeretetet merítve belőle képesek legyenek betölteni ennek az országnak és a benne élő embereknek a szükségleteit” – szövege az üzenet, melyet Karl Heinz Walter, az EBF főtitkára írt alá. (EBPS)